

forpligtede til at sørge for deres Efterladte. Jeg maa gjøre opmærksom paa, at navnlig Embedsmændenes Enker — i mindre Grad derimod deres Børn — ere i flere Henseender ugunstigere stillede end de fleste andre Statsborgeres Enker. Naar en Handelsmand døer, kan idetmindste i saare mange Tilfælde hans Enke fortsætte Handelen; naar en Haandværksmand døer, da kan hans Enke saare ofte fortsætte Professionen o. s. v. Biskop vil i Reglen Erhvervet lide noget ved, at den Mand, som havde den største Indsigt, falder bort, og Enken selv eller en Anden, som i Reglen vil være mindre dygtig og mindre interesseret deri, kommer til paa Enkens Begjæring at bestyre det, men ikke desto mindre ville saadanne næringsdrivende Borgeres Enker dog altid kunne finde et ret godt Erhverv ved at fortsætte Mandens Virksomhed. Hvad Embedsmændenes Enker derimod angaaer, saa er der for dem ikke mindste Udsetelse til noget Saadant, og, da de i Reglen dog ere saaledes vant og saaledes oplærte, at de kun overmaade vanskeligt ville kunne ernære sig selv paa nogenlunde tilstrækkelig Maade, saa er der ikke Andet tilbage, end at de maae have en Pension, den være nu større eller mindre. Nu har Staten vel hidtil og vil vel ogsaa fremdeles give Saadanne en Pension, men baade har den Pension, som hidtil har været givet dem, paa enkelte ikke altid saameget gyldige Undtagelser nær, været, ligesom og den Pension, som i Fremtiden kan ventes fra Statens Side, vil blive saare ringe og utilstrækkelig for Enken. Derfor finder jeg, som sagt, at Intet er rimeligere, end at Staten overlader Forsørgelsen for en stor Deel til Embedsmændene selv (Grundtvig, Ja). Ja, jeg mener nok til Embedsmændene selv, men ikke til hans Skjøn (Grundtvig: Ja det er en anden Sag), saaledes, at det aldeles overlades

til hans eget Skjøn, om og hvormeget han vilde sikkre sin Enke. Hvis jeg havde noget Haab om at see det vedtaget her i Thinget, skulde jeg derfor være tilbøielig til at stille et Endringsforslag derhen, at den heromhandlede Forpligtelse for Embedsmændene endog skulde udvides noget men, da jeg tvivler paa, at det vil finde Medhold, saa skal jeg ikke besvare Thinget dermed.

Ordføreren: Jeg skal aldeles ikke modsigende ærede Taler, som sidst satte sig, i det Punkt, at Embedsmændenes Enker i Reglen kunne trænge mere til at have noget Sikkerhed efter Embedsmændens Død end andre Enker, og jeg skal endnu mindre modsigende ham deri, at Embedsmændene have en Forpligtelse, maaskee i endnu højere Grad end andre Folk, til, ved at indskyde i Livrenteanstalter og Livsforsikringer, at sørge for, at deres Efterladte ikke komme til at lide Nød, men jeg skal blot gjøre den Bemærkning, at det, som har været under Forhandling i Udvalget, alene har været, hvorvidt det skulde være at ansee for ønskeligt, at denne Forpligtelse blev en Forpligtelse, som blev bestemt ved Lov. Nogle af os have nemlig antaget, at det var tilstrækkeligt, naar Embedsmændene i saa Henseende alene havde en moralsk Forpligtelse, ligesom alle andre Statsborgere, men vi have ved at indhente andre Mænds Meninger derom, baade af Embedsstanden selv og udenfor Embedsstanden, og ved at tage i Betragtning den Mening, som for Tiden hersker for, at en saadan Lov virkelig nu er nødvendig, fundet, at det Tidspunkt endnu ikke var kommet, hvor Embedsstanden kunde føle sig saaledes emanciperet, at der kunde renonceres paa en saadan Lov. Derfor have vi ikke gjort og agte heller ikke at gjøre nogen Indstilling om, at Lovsforpligtelsen skulde hæves.